

Minister Infrastruktury

Znak pisma: DDP-5.054.14.2026

Warszawa, 26 maja 2026

Szanowny Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na interpelację poselską nr 16740, Poseł na Sejm RP Pani Małgorzaty Pępek, przedstawiam poniższe informacje.

Problematykę dróg publicznych reguluje ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 889). W myśl art. 1 ww. ustawy droga publiczna jest to droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Zgodnie z art. 7 ustawy o drogach publicznych do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych. Zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu.

Natomiast, od dróg publicznych należy odróżnić drogi wewnętrzne. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym takiej drogi, są drogami wewnętrznymi. Budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie drogi wewnętrznej oraz zarządzanie nią należą do zarządcy terenu, na którym jest ona zlokalizowana, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu. Finansowanie zadań, o których mowa powyżej, należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do jego właściciela. Właścicielem drogi wewnętrznej oprócz podmiotu publicznoprawnego - Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego może być również osoba prywatna - fizyczna lub prawna. Drogi wewnętrzne mogą mieć zatem różny charakter i w związku z tym mogą się też znacznie różnić w zakresie dostępności. Mogą być drogi wewnętrzne należące do osób fizycznych lub niepublicznych osób prawnych, które są dostępne tylko dla podmiotów wybranych przez zarządcę lub właściciela drogi wewnętrznej. Jednakże może być tak, że drogi

należące do takich podmiotów będą dostępne tak jak drogi publiczne. W przeciwieństwie do dróg publicznych droga wewnętrzna nie ma nałożonego warunku powszechnej dostępności.

Jeśli gmina jest zainteresowana daną drogą, a droga ta spełnia warunki określone w art. 7 ustawy o drogach publicznych, może zaliczyć ją do kategorii dróg gminnych.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. Zadania własne gminy obejmują m.in. sprawy ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska, przyrody, gospodarki wodnej, gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego.

Nabycie nieruchomości zajętych pod drogę może nastąpić na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 311, ze zm.), np. w sytuacji gdy gmina buduje drogę publiczną po śladzie istniejącej drogi wewnętrznej. W takim przypadku nabycie nieruchomości pod drogę nastąpiłoby na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Co do zaliczenia nowej drogi do kategorii dróg publicznych, nastąpiłoby ono po jej wybudowaniu. W wyroku z dnia 24 września 2021 r. sygn. akt. VII SA/Wa 770/21 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odnosząc się do specustawy drogowej wskazał, że „(...) ustawę stosuje się do każdego procesu inwestycyjnego dotyczącego obiektów docelowo mających uzyskać status (kwalifikację) dróg publicznych. Przyjęcie stanowiska przeciwnego, to jest ograniczenie zastosowania specustawy drogowej jedynie do inwestycji na drogach zaliczonych do określonej kategorii drogi, powodowałoby, że w praktyce ustawa mogłaby mieć zastosowanie tylko do remontów dróg już istniejących. Nie może być bowiem zaliczona do określonej kategorii działka przeznaczona pod drogę, na której droga (w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych) nie została jeszcze wybudowana, a tym bardziej nie może być zaliczona do kategorii drogi publicznej działka, która nie jest własnością właściwego dysponenta drogi (art. 2a ustawy).”.

Kolejnym aktem prawnym umożliwiającym nabycie przez gminę nieruchomości pod drogi publiczne jest ustawa z dnia 13 lipca 2023 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących regulacji stanu prawnego niektórych dróg ogólnodostępnych (Dz. U. poz. 1722). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ww. ustawy nieruchomości gruntowe pozostające w dniu wejścia w życie ustawy od co najmniej 20 lat we władaniu gminy, użytkowane jako drogi ogólnodostępne, niezaliczone do kategorii dróg publicznych, mogą zostać nabyte na własność gminy. Przy czym w powyższym trybie można nabyć tylko nieruchomość spełniającą łącznie następujące warunki: niezabudowaną, utwardzoną, użytkowaną jako drogę ogólnodostępną o znaczeniu lokalnym, po której odbywa się ruch pojazdów i pieszych, wykorzystywaną przez nieokreśloną liczbę użytkowników, stanowiącą uzupełnienie sieci

dróg służących miejscowym potrzebom, funkcjonalnie zbliżoną do dróg publicznych i połączoną z drogami publicznymi. Nabycie nieruchomości następuje na podstawie wydanej przez starostę decyzji o nabyciu nieruchomości. Natomiast droga ogólnodostępna zostaje z mocy prawa zaliczona do kategorii dróg gminnych z dniem, w którym decyzja o nabyciu nieruchomości stała się ostateczna.

Reasumując w obecnym stanie prawnym istnieją przepisy umożliwiające gminie nabywanie nieruchomości pod drogi publiczne.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy prawa, należy stwierdzić, iż minister właściwy do spraw transportu nie nadzoruje i nie pełni żadnych funkcji kontrolnych wobec organów jednostek samorządu terytorialnego. Minister Infrastruktury nie uczestniczy bezpośrednio w procesie inwestycyjnym na drogach zarządzanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Mimo, że realizacja zadań na drogach samorządowych leży po stronie zarządców dróg samorządowych, to Minister Infrastruktury ma świadomość, że kluczowym znaczeniem dla zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego wspólnot samorządowych jest rozwój bezpiecznej, spójnej, funkcjonalnej oraz efektywnej infrastruktury drogowej.

W gestii Ministra Infrastruktury na wsparcie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego znajduje się Rządowy Fundusz Rozwoju Dróg, który powołany został ustawą z dnia 23 października 2018 r. o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg (Dz.U. z 2025 r. poz. 94). Samorzady mogą otrzymać dofinansowanie m.in. na budowę, przebudowę lub remont dróg gminnych. Celem RFRD w szczególności jest poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego i parametrów technicznych lokalnej sieci drogowej.

Wsparcie dla inwestycji na drogach powiatowych jest przyznawane na podstawie wniosków o dofinansowanie składanych przez jednostki samorządu terytorialnego w ramach naborów przeprowadzanych na terenie każdego województwa. Za przeprowadzenie naboru oraz późniejszą ocenę wniosków o dofinansowanie odpowiadają wojewodowie. Nabór jest ogłaszany przez wojewodę w BIP na stronie podmiotowej urzędu. Nabory ogłaszane są cyklicznie tj. zgodnie z ustawą pod koniec lipca i dotyczą dofinansowania zadań w roku kolejnym. Najbliższy nabór wniosków zostanie planowany jest pod koniec lipca 2026 r. i będzie dotyczył dofinansowania w 2027 r.

Z wyrazami szacunku

Dokument podpisany elektronicznie przez:

z upoważnienia Ministra Infrastruktury

Stanisław Bukowiec

Sekretarz Stanu

